ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΥ

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ!

Ἀφοῦ τελείωσε τὴ βόλτα του στὸ χωριό, ὁ γιατρὸς Φωβάρ, περνώντας μπρὸς ἀπ' τὸ σπιτάκι τῆς χήρας Γκωμπέρ, γυναίκας πλούσιας καὶ φιλάργυρης, θυμήθηκε ὅτι ἡ μικρότερη ἀπ' τὶς δυὸ κόρες της, μιὰ ξανθοῦλα χλωμή, ἡ Νελί, ἦταν ἄρρωστη. Ἔσπρωξε τὴν σανιδένια πόρτα τοῦ κήπου καὶ μπῆκε σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς χήρας ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ κουζίνα. Ἡ χήρα καὶ ἡ μεγαλείτερη κόρη της, ἡ Ταζί, ἦσαν καθισμένες κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἔραβαν κάποιο μαῦρο ὕφασμα. Ὁ γιατρὸς ζήτησε νέα γιὰ τὴ μικρή. Ἡ χήρα Γκωμπέρ, με δυσπιστία στὸ βλέμμα, μ' ἕνα φόβο μήπως ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τοῦ γιατροῦ τῆς στοίχιζε κανένα δεκάφραγκο, ἐμουρμούρισε μὲ τὴν γκρινιάρικη καὶ διαπεραστική της φωνή:

— Τὰ νέα εἶνε ὅτι δὲν πάει καθόλου καλά. Βήχει τόσο ποὺ νομίζεις πὼς θὰ σχιστεῖ τὸ στῆθος της. Ἡ γιάτρισσα μᾶς τῶπε: βρίσκεται στὰ τελευταῖα της.

— Πῶς! Εἶνε τόσο ἄσκημα λοιπόν! Εἶπε ὁ γιατρὸς ἔκπληκτος. — Μπορῶ νὰ τὴν δῶ;

Ἡ χήρα μουρμούρισε:

— Καὶ γιατὶ νὰ τὴν δῆτε, σᾶς παρακαλῶ; Ἀφῆστε την νὰ τελειώνῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, μιὰ καὶ θὰ πεθάνῃ... Δὲ. ἔχει πειὰ δύναμι, εἶνε λίγα τὰ ψωμιά της. Γι' αὐτό, τὸ βλέπετε δά, ἀρχίσαμε νὰ ρεβουμε τὰ μαῦρα.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ τὴν Νελί, — ἐπέμεινε ὁ γιατρός, — καὶ νὰ τὴν δῶ, ὄχι ὡς γιατρός, κυρὰ Γκωμπέρ, ἀλλὰ ὡς φίλος. Ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι κάτι μ ορῶ νὰ κανω ακόμα γιὰ τὴν μικροῦλα.

— Ἀ! τί εἴστε ἐσεῖς οἱ γιατροί, μπορεῖτε να σκάσετε καὶ τὸν πιὸ ὑπομονητικὸ ἄνθρωπο! Ὅσο θὰ μένῃ τοῦ ἀρρώστου λίγη ἀναπνοὴ στὸ στῆθη, ἐσεῖς ἐννοεῖτε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν ποτίζετε μὲ τὰ παληογιατρικά σας ποὺ μόνο ἕνα διάολο παρᾶ στοιχίζουν καὶ κανένα ἀποτέλεσμα δὲν φέρνουν...

Ὡς τόσο, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς προσεφέρετο νὰ νοσηλεύσῃ δωρεὰν τὴν κόρη της, ἡ χήρα Γκωμπερ ἄφησε τὴν Ταζὶ στὸ ράψιμό της, σηκώθηκε, ἄνοιξε τὴν πόρτα της ἄλλης κάμαρης καὶ ὡδήγησε τὸν γιατρὸ προς τὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης. Ἡ Νελὶ κοιτοῦσαν πολὺ ἀδύνατη, πολὺ χλωμὴ μὲ τὸ κεφάλι ἀπλαμένο μὲς στὰ ξανθά ξέπλεκά της μαλλιά, ἔχοντας τὰ ἄσπρα κ' ἰσχνὰ χεράκια της σταυρωμένα πάνω στὸ μαλακο σκέπασμα της. Τὰ μάτια της ὅμως διατηροῦσαν ὅλη τὴν καλωσύνη τους, χαμογελοῦσαν μελαγχολικὰ καὶ ἔλαμπε μέσα τους ἕνα γαλαζιο κῦμα ζωῆς.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐξέταση, ὁ γιατρὸς βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη. Ὅταν γύρισε στὴν κουζίνα, ἔβγαλε δυὸ μικρὰ μπουκαλάκια ἀπὸ το πρόχειρο φαρμακεῖο τῆς τσεπης του, τάκούμπησε πάνω στὸ τραπεζι καὶ εἶπε στὴν χήρα Γκωμπερ.

— Καθε ωρῶ, νὰ τῆς δίνετε τρεῖς κουταλιες ἀπὸ κάθε μπουκάλι. Σᾶς τὰ δινω χάρισμα. Ἡ κόρη σας θὰ γίνῃ καλα με τὰ γιατρικα αὐτά.

Ὅταν ὅμως ὁ γιατρὸς ἔφυγε, ἡ χήρα ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους της μουρμούρισε:

— Μα τί τὸν μέλει, θέλω νὰ ἐξ.ω, καὶ χώνει τὴ μύτη του σεὶς δουλειές μας ὁ γερο-πονηρικας! Αὐτοὶ οἱ παληογιατροί, λὲς και θέλουν νὰ ὁρμηνεψουν καὶ το Θεὸ ἀκομα εἰ πρεπει να κάνῃ!

***

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς-τέσσερες μέρες, μιὰ βραδυά, ὁ γιατρὸς Φωβὰρ ξαναπερασε απο τὸ σπιτι της χηρας. Διεσχισε την ἔρημη κουζίνα καὶ, μεσ' ἀπ' τὴν μισανοιχτη πορτα, εἶδε την χηρα στην δεύτερη κάμαρη, νὰ ράβῃ καὶ κοντὰ σα μαυρα της, κοντα στη φωτια κατ' ἀπ' τη θολη λαμψη ἑνος κηριοῦ. Μα ἐκεῖνο ποὺ τὸν ξαφνιασε πολὺ ἦταν ὅτι εἶδε καὶ τὴν μικρὴ ἄρρωστη, σιωπηλη καὶ μελαγχολική, να ραβῃ και κεινη πολὺ στη μηνέρα της το χοντρο μαυρο ὕφασμα. Ὁ γιατρὸς μπῆκε καὶ ἄφου βεβαιώθηκε ὅτι, για νὰ μην πάνε χαμένα, ἐδίνιαν τα γιατρικα τῆς μικρῆς, πῆρε ἰδιαιτέρως την χήρα στην κουζινα καὶ εκεῖ, σ' ἕναν ἄρκετα ζωηρο τονο, τῆς εἶπε:

— Μὰ τί 'ναι αὐτά; Δὲ φτάνει ποὺ ράβετε ἐσεῖς μπροστὰ στὴν Νελί, τὴν βάζετε καὶ τὴν ἴδια νὰ ράβῃ αὐτὰ τα ρουχα ποὺ θὰ φορέσετε για το θάνατό της, μολονότι ἐγὼ σᾶς βεβαιώνω ὅτι δε θὰ πεθανῃ...

Ἡ χήρα Γκωμπέρ διαμαρτυρήθηκε:

— Ἔ, κι' ἔπειτα, τί μ'αὐτό; Δύο καὶ τρεῖς μέρες μπορούσαμε νὰ ράβουμε κορφὰ ἐγὼ καὶ ἡ μεγαλη μου κορη τὰ ρούχα, χωρὶς νὰ τὸ φανερώσουμε στὴν ἄρρωστη; Μὰ περάσαν ἕξη μέρες τώρα κι' ἀκόμα δὲν ἐννοεῖ νὰ πεθάνῃ! Δὲν μπορούσαμε νὰ τῆς τὸ κρύψουμε πιά. Κι' ὕστερα; μήπως νομίζετε ὅτι δὲν νοιώθει κι' ἡ ἴδια πὼς βρίσκεται στὰ τελευταῖα της; Ἔννοια σου καὶ τό ξέρει ὅσο καὶ μεῖς. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν τὴ βάλουμε καὶ αὐτὴν νὰ ράψῃ;

— Σκεφθῆτε τὶ θλίψη θὰ αἰσθάνεται, τὶ σπαραγμὸ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι, βλέποντας τὰ μαῦρα αὐτὰ ροῦχα!

— Τὶ λὲς ἐκεῖ! Μήπως δὲ θὰ μᾶς καταχωνιάσουν ὅλους μιὰ μέρα στὴ μαύρη γῆς; Καὶ μένα καὶ τὴν Ταζὶ καὶ σᾶς καὶ ὅλο τὸν κόσμο; Κι' ἔπειτα, ἀφοῦ βαστάει ἀκόμη, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ ἀκόμη δυὸ καὶ τρεῖς βδομάδες, δὲν μπορῶ νὰ καίω ἐγὼ δυὸ κεριὰ καὶ δυὸ τζάκια. Ἕνα ἐδῶ κ' ἕνα στὴν κάμαρή της... Τὴν ἔφερα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ σβύσω τοὐλάχιστο τόνα τζάκι καὶ τόνα κερί.

— Καλ... καλά... μὰ γιατὶ νὰ τὴν βάζετε τὰ ράβῃ ἡ ἴδια τὰ ρούχα;

— Ἄκου τὶ λέει! Καὶ τὶ θέλετε λοιπόν, νὰ μείνῃ ἄνεργη; Καὶ τὰ χεράκια της, δὲ μοῦ λετε, γιατὶ τῆς τάδωσε ὁ Θεός; Ἡ ὀρρώστεια ποὺ ἔχει, εἶνε στὰ σπλάχνα της κι' ὄχι στ' ἀκροδάχτυλά της. Και τὸ κάτου-κάτου δεν μπορῶ νὰ στραβωθῶ ἐγώ, ράβοντας μόνη, ἀφοῦ ἡ Ταζὶ πάει στὸ χωράφι. Κι ἔπειτα, δὲ μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ, γιὰ ποιον θὰ φορέσουμε τα μαῦρα;

— Γιὰ τὴν Νελί, βέβαια, ἀλλά...

— Ἔ λοιπόν! ὅ,τι σκέπτομαι ἐγὼ δὲν τὸ στέλνω μὲ τὸ ταχυδρομεῖο, τὸ λέω κατα πρόσωπο· ἀφοῦ γι' αὐτὴν θὰ φορέσουμε τὰ μαῦρα, δίκηο εἶνε νὰ δουλέψῃ καὶ του λόγου της γι' αὐτά!

***

Ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὁ γιατρὸς ξαναπῆγε στὸ σπίτι τῆς χήρας. Εἶδε τὴν Νελὶ καθισμένη κοντα στὸ κατῶφλι, στὸν πέτρινο πάγκο, ἔχοντας μολις ἀναρρώσει, λεπτοῦλα καὶ ἰσχνὴ ἀκομη κάτω ἀπὸ ἕνα μαῦρο σάλι καὶ μεσα σ' ἕνα μακρὺ καὶ φαρδὺ φόρεμα ἐπίσης μαῦρο. Ἀφοῦ εἶπε μερικὲς λέξεις ἐνθαρρυντικὲς στὴν μικροῦλα, ὁ γιατρὸς πηγε καὶ βρῆκε τὴν χήρα Γκωμπερ ποὺ δουλευε στον λαχανοκηπο της καὶ τοῦ ἐπιθυμοῦσε ἀδύνατο νὰ μὴν τῆς εἰπῇ:

— Ἔ, κυρὰ Γκωμπέρ! βλέπω ὅτι ἡ Νελὶ ἔβαλε τὰ μαυρα!

Ἡ χήρα ἀνασηκώθηκε καὶ βάζοντας τὰ χέρια στὴ μέση της, φώναξε:

— Ξέρετε, κύριε Φωβάρ, ἀρκετὰ μᾶς σκοτίσατε μὲ τὶς ὁρμηνειες σας καὶ τα γιατρικά σας. Δὲν πᾶτε, λω γὼ καὶ πιὸ πέρα νὰ δῆτε κι' ἄλλοῦ! Τὶ κουβέντα πάλιν ἦταν αὐτὴ ποὺ μοῦ εἴπατε; Μήπως θέλατε ἐγὼ καὶ ἡ Ταζὶ νὰ φορέσουμε τὰ μαῦρα; Μήπως εἴμαστε ἄρρωστες ἐμεῖς; Ὅταν μῆνες ὁλόκληρους προετοιμάζουν τοὺς ἀνθρωπους σ' αὐτὴν τὴν βρωμερὴ ἰδεα τοῦ θανατου, δεν ἀλλάζουν την κατάσταση κατοπιν, ἔτσι, μονομιᾶς, δὲν ζωνεανεύουν σὰν Λαζαροι! Δὲν γίνονται τέτοια πραγματα, κυρ γιατρέ. Δὲν μπορεῖ, να εἶσαι μιὰ ἄρρωστος καὶ μιὰ καλά, νὰ πηγαίνῃς σὰν καραβι ποτε ἀπο δῶ, πότε ἀπο κεῖ, να λὲς ὅτι ἔφτασες στα τελευταῖα σου, ὅτι πεθαίνεις, καὶ ἔξαφνα νὰ γίνεσαι καλά! Ὄχι, κύρ γιατρε, δεν εἶνε σωστα τοῦτα τά πραματα!

Ὁ γιατρος εἶχε ἀρχίσει να νευρώνῃ:

— Δε σᾶς μιλαω γι' αὐτό, εἶπε. Σας ξαναλέω ὅτι εἶνε τρομερὰ θλιβερὸ για ἕνα κορίτσι ποὺ μόλις σωθηκε ἀπ' ἄρρωστεια νὰ φοράῃ μαῦρα.

— Καὶ ἡ καρδοῦλα μου ἐμένα δεν εἶνε θλιβερὴ ποὺ ἔδωκα τόσον παρα για ν' ἀγοράσω τὸ ὕφασμα; Ἄς τα φορέσῃ λοιπὸν τα μαῦρα, ἀφου ἔγιναν γιὰ χατήρι της. Καὶ ὕστερα ἂν τῆς κακοφαίνεται αὐτο, θα τῆς γινῃ μάθημα· θα μάθῃ ἔτσι να μην κοροϊδεύῃ ἄλλη φορὰ τὸν κοσμο!

Κάρολος Φόλεϋ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΧΡΥΣΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ἡ χώρα ποὺ μπορεῖ νὰ καυχηθῇ πὼς ἔχει τὰ μεγαλύτερα χρυσᾶ καὶ ἀσημενια νομισματα, εἶνε ἐκεινη ἀκριβῶς ποὺ ἀδύνατον νὰ τὴ φανταστῇ κανεις, το Ἄννομ τῆς Ἀσίας.

Το Ἀνναμ ἔχει, πραγματικῶς, το μεγαλύτερο καὶ μεγαλύτερης ἀξίας χρυσὸ νομισμα. Ὀνομάζεται «Λουφ», εἶνε στρογγυλο καὶ ἀξίζει 1.325 χρυσὰ φράγκα. Ἡ ἀξία του εἶνε γραμμενη ἐπανω μέ... μελανη τῆς Κινας.

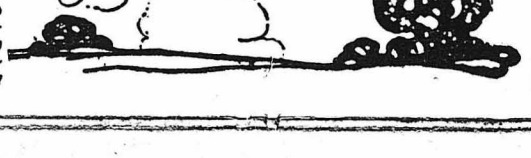

Τὸ Ἀνναμ ἔχει ἐπίσης καὶ τὸ μεγαλυτερο ὀσημενιο νομισμα. Αὐτὸ εἶνε... πολυγωνιο καὶ ἀξιζει 80 χρυσᾶ φραγκα.

Οἱ Ἀνναμῖται καυχῶνται γιὰ τὰ μοναδικὰ αὐτὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο νομίσματά τους.